

Arrest

nr. 284 955 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 april 2022 een beslissing, waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 14 november 2022 (RvV 14 november 2022, nr. 280 101).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 april 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 14 november 2022 (RvV 14 november 2022, nr. 280 102).

1.4. Verzoekster diende op 5 augustus 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 september 2022 een beslissing, waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 september 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: M.(…), L.(…) N.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Oezbekistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : niet van toepassing*

- *Het gezins- en familieleven : Er verblijven geen leden van het kerngezin in België. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM.*

- *De gezondheidstoestand : In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.09.2022 overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf, attesteert zij dat er op basis van de haar op 22.08.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en ondertekende toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de Dienst Openbaarheid van Bestuur <https://dofi.ibz.be/nl/themes/propos/openbaarheid-van-bestuur>. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij niet in het bezit is van een geldig visum (althans dat zij de termijn hiervan overschreden heeft). Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

Ten onrechte wordt er met één pennenstreek gesteld dat het kerngezin van verzoekster niet in België zou verblijven, waar dit wel degelijk zo is! Verzoekster is immers weduwe en beschikt enkel nog over haar dochter, kleindochter en achterkleinkinderen. Dit is haar kerngezin. Dit afdoen als zijnde "gewone sociale relaties" is geheel incorrect en compleet gevoelloos.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid , 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

2.6. Verzoekster betwist in haar middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij "*niet in bezit (is) van een geldig visum*", maar zij stelt dat abstractie werd gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt.

2.7. Nochtans wordt in de beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarover het volgende wordt gesteld:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de

situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : niet van toepassing*
- *Het gezins- en familieleven : Er verblijven geen leden van het kerngezin in België. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM.*
- *De gezondheidstoestand : In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.09.2022 overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijft, attesteert zij dat er op basis van de haar op 22.08.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en ondertekende toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de Dienst Openbaarheid van Bestuur <https://dofi.ibz.be/nl/themes/propos/openbaarheid-van-bestuur>. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Verzoekster houdt in haar eerste middel een uitgebreid theoretisch betoog en meent daarna dat volgens haar met één pennenstreek wordt gesteld dat haar kerngezin niet in België zou verblijven, terwijl haar (meerderjarige) dochter, kleindochter en achterkleinkinderen voor haar (wel) een kerngezin uitmaken. Nochtans wordt het begrip ‘kerngezin’ normalerwijze gedefinieerd als een samenlevingsvorm die bestaat uit verwanten in de eerste graad, met name ouders (vader en moeder) en hun (minderjarige) kinderen (zie EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko t. Letland* (GK), nr. 48321/99, §94 en de aldaar geciteerde rechtspraak). Het gegeven dat verzoekster bepaalde leden van de uitgebreide familie (tot in de derde graad) zelf als onderdeel van haar kerngezin beschouwt, betekent niet dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat er “geen leden van het kerngezin in België (verblijven)”, onzorgvuldig of onjuist zou zijn. Verzoekster maakt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aannemelijk en toont niet aan dat de motieven van de beslissing in een kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit.

2.8. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster thans samenwoont met haar dochter.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Unotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft geen familie meer die woonachtig is in Oezbekistan. Zij brengt hiervan het bewijs voor middels haar inschrijvingsbewijs, dit valt te vergelijken met het attest van woonst, dan wel de samenstelling van gezin in België (stuk 2).

Ten onrechte wordt er met één pennestreek gesteld dat het kerngezin van verzoekster niet in België zou verblijven, waar dit wel degelijk zo is! Verzoekster is immers weduwe en beschikt enkel nog over haar dochter, kleindochter en achterkleinkinderen. Dit is haar kerngezin. Dit afdoen als zijnde "gewone sociale relaties" is geheel incorrect en compleet gevoelloos.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van haar inschrijvingsbewijs uit Oezbekistan en een afschrift van de identiteitskaarten van haar familieleden in België (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.11. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, zoals hierboven reeds gesteld, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekster en haar Nederlandse tante gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55).

2.12. In de bestreden beslissing wordt betreffende het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven gesteld:

“Er verblijven geen leden van het kerngezin in België. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM.”

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Er werd geen dergelijke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter aangetoond, dat die zich verzet tegen een terugkeer naar Oezbekistan. Waar verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat ze haar leven in België heeft opgebouwd en geen familie meer heeft in Oezbekistan, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied te betreden, maar dat zij dient te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomstvereisten.

2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

*“In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari/Turkije*, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a./Georgië en Rusland*, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirshi en anderen tegen Italië*, § 131).*

Een dergelijk onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in Moldavië (zie Femke Vogelaar, ‘Protection Gap’: over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties, TVR 2013, nr 1, blz 60 - 61).

Verzoekster wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Oekraïne en Rusland, toch dichtbijgelegen bij Oezbekistan, op de voet volgen.

Nochtans wordt verzoekster door zijn terugwijzing blootgesteld aan risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM.

Het komt aan verwerende partij toe om een risico - analyse te maken voor verzoekster in geval van haar terugkeer.

In casu moet dus worden nagegaan of verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Er wordt bovendien niet individueel nagegaan wat de gevolgen voor verzoekster zouden zijn bij een uitwijzing naar Rusland. Het luchtruim is overigens reeds gedurende onbepaalde tijd gesloten tengevolge van de oorlogssituatie die op heden nog steeds hevig woedt.

Verzoekster kan zich dan ook niet met de beslissing verzoenen.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat voor terugkeer naar Oezbekistan verwerende partij een grondig individueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie voor verzoekster. In casu geschiedde dit niet.

Overigens is de situatie in Rusland thans één van regelrechte oorlog. Hier is geen enkele afweging gemaakt door verwerende partij. In het verleden oordeelde Uw Raad reeds dat dit onvoldoende is.

Bovendien is de gezondheidstoestand van verzoekster dermate slecht dat zij onmogelijk een lange reis kan maken. De slechte gezondheidstoestand van verzoekster wordt erkend door België, doch zij menen dat er wel degelijk adequate gezondheidszorg in Oezbekistan zou voorhanden zijn, quod non. Dit betekent uiteraard niet dat verzoekster in staat is om te reizen.

Verzoekster meent aldus dat er ook in zijn situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen."

2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Deze verdragsbepaling kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene bij terugleiding naar zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

In zoverre verzoekster kan worden gevolgd worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte dient te zijn van de oorlogssituatie in Oekraïne, aangezien dit een algemeen bekend feit is, kan de Raad niet aannemen dat dit een al dan niet rechtstreekse invloed zou hebben op haar situatie. Verzoekster lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten nagaan *"wat de gevolgen voor verzoekster zouden zijn bij een uitwijzing naar Rusland"*, terwijl verzoekster geen Russisch onderdaan is. Tevens meent zij dat ook voor een terugkeer naar Oezbekistan een grondig onderzoek vereist is, maar verzoekster brengt zelf geen enkel begin van bewijs aan dat er bij een terugkeer naar Oezbekistan een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar verzoekster wijst op haar slechte gezondheidstoestand, stipt de Raad aan dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *"andere uitzonderlijke gevallen"* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder *"andere uitzonderlijke gevallen"* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In verzoeksters geval kan worden verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 september 2022. Dit advies wordt overigens in het thans bestreden bevel vermeld en werd opgenomen in het administratief dossier. Uit dit medisch advies blijkt, in weerwil van verzoeksters huidige beweringen, die overigens niet met medische getuigschriften worden gestaafd, dat er geen tegenindicatie tot reizen bestaat en dat de noodzakelijk geachte medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Oezbekistan: *"In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.09.2022 overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf, attesteert zij dat er op basis van de haar op 22.08.2022*

voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. (...)
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2.16. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt, al dan niet in samenhang met de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN